

opusdei.org

Prelatovo pismo (avgust 2010)

Ob Marijinem letu v Opus Dei ter ob praznikih, posvečenih Devici Mariji, msgr. Echevarría govori o božji Materi v pismu, ki ga ta mesec namenja vernikom Dela.

23. Sep. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pišem vam na povratku s potovanja v nekatere države Južne Amerike. V Ekvadorju, Peruju in Braziliji sem

molil pred različnimi Marijinimi podobami, poleg tega pa sem imel to srečo, da sem se lahko srečal s precejšnjim številom vaših sester in bratov. Opirajoč se na vsakogar od vas sem poskušal podoživeti pobožnost, s katero je sveti Jožefmarija molil pred podobami presvete Device Marije, in zahvalil sem se naši Materi za njegovo nenehno molitev za Cerkev in za Delo ter jo prosil, naj nas še naprej obilno blagoslavlja. Da, računal sem z vašo marijansko molitvijo, saj v duši nosim močno vtisnjen vzклик našega Očeta, ki ga je izrekel v svetišču *Aparecida* in kasneje ponovil v São Paulu: »Mariji sem rekel, da hočem moliti z veliko vere.« Še prej, najprej v Ekvadorju, sem premišljeval o čudoviti lekciji svetega Jožefmarija; prizadela ga je namreč višinska bolezen, *soroche*, in moral je skoraj popolnoma omejiti svojo katehezo. Medtem sta v njegovem osebnem življenju še naprej rasla

pobožnost do svetega Jožefa ter duhovno otroštvo; tam je bil “dejavno nedejaven” petnajst dni. V Peruju mi je prišlo na misel veliko spominov, med drugim njegovo neskončno veselje ob pogledu na upodobitev prizora, ki ga je nosil globoko v srcu: Devica Marija in sveti Jožef v češčenju Jezusa Kristusa, skritega v tabernaklju – s kakšno ljubeznijo se je ustavil pred oltarjem!

Naj bodo naši izkazi ljubezni do Device Marije intenzivnejši v mesecih, ki nam še ostanejo do zaključka tega marijanskega leta. Prav 15. avgusta, na slovesnost Vnebovzetja, bomo začeli njegov drugi del. Poskušajmo ga prehoditi s prenovljenim duhom otroštva v taktu marijanskega življenja svetega Jožefmarija. **»Če obstaja kaj, v čemer želim, da me posnemate,«** nam je dejal neštetokrat, **»je to moja ljubezen do Device Marije.«** In ob drugih priložnostih nam je dejal:

»Posnemajte Jezusa Kristusa, ki je zgled vsega, tudi ljubezni do svoje matere.«[1]

Dejstvo, da smo prišli do polovice mesecev tega obdobja, ki smo ga ob 80. obletnici začetka delovanja Opus Dei med ženskami položili v Marijine roke, nam ponuja priložnost za pregled preteklih tednov ter za vzpodbudo k temu, da še naprej hodimo z nezmanjšanim tempom. Posebno **»ob praznikih naše Gospe ji izkazov ljubezni ne odmerjajmo skopo; bolj pogosto povzdignimo srce in prosimo jo za to, kar potrebujemo, bodimo ji hvaležni za njeno nenehno materinsko priprošnjo, priporočajmo ji ljudi, ki jih cenimo. Toda če se želimo vesti kot otroci, bodo prav vsi dnevi dobra priložnost za ljubezen do Marije, prav tako kot so vsi dnevi dobra priložnost za tiste, ki se imajo zares radi.«[2]**

Slovesnost 15. avgusta nas vabi, da se potrudimo ponesti v prakso ta nasvet našega Očeta. Veličastna izbira Nje, ki jo je Bog izbral od vekomaj, da bi bila Mati utelešene Besede, pride do svojega vrhunca z njenim slavnim vnebovzetjem z dušo in telesom. Marijino vnebovzetje zaokroža prispodobo, začeto z njenim brezmadežnim spočetjem, in nas živo vzpodbuja, da z večjo pozornostjo pogledamo na našo Mater, da z večjo globino premišljujemo, kako je Ona prehodila svoje dnevno romanje po tem svetu, dokler ni prišla v nebeško bivališče.

V evangeliju pri maši na ta praznik nam Cerkev predlaga odlomek, ko naša Gospa obišče svojo sestrično, sveto Elizabeto. Cerkveni očetje in cerkveni pisci so to dejanje vedno komentirali kot slikovito podobo tega, kar je bilo značilno za celotno življenje svete Marije, katerega je

opredeljevala takojšnja in vesela poslušnost temu, kar ji je pokazal Gospod. Od *fiat*, ki ga je izgovorila ob oznanjenju, do tistega drugega *fiat*, ki ga je brez besed izrazila pod križem, se vse Marijino življenje povzame v popolno zvestobo preljubeznivi božji volji, brez kakršnih koli pomanjkljivosti.

Sveti Luka, evangelist, ki nam največ govori o Mariji, podrobno pripoveduje o Marijinem obiskanju svete Elizabete. Ta prizor je dobro vtisnjen v naš spomin, tako kakor mnogi drugi prizori iz Evangelija, saj ga vsak dan opazujemo v kontemplaciji skrivnosti rožnega venca. Okušajmo ga ponovno:

Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem

*telesu. Elizabeta je postala polna
Svetega Duha in je na ves glas
vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti
med ženami, in blagoslovljen sad
tvojega telesa! Od kod meni to, da
pride k meni mati mojega Gospoda?
Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava
do mojih ušes, se je dete v mojem
telesu od radosti zganilo. Blagor ji, ki
je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je
povedal Gospod!«[3]*

Na te Elizabetine besede je Marija, prav tako navdihnjena od svetega Duha, odgovorila s tistim spevom hvaležnosti in veselja, ki ga ni mogla zadržati: *magnificat*. Ne moremo se zadržati ob vseh njegovih bogastvih; rad bi samo izpostavil nekatere podrobnosti tega prizora, o katerem je sveti Jožefmarija premišljeval v globino.

Sveti Gabriel je Mariji sporočil, da Elizabeta — kot dokaz Božje vseomogočnosti — pričakuje sina; ni je

prosil niti ji ni predlagal, naj jo gre obiskat. Kljub temu Marija misli, da njena sestrična potrebuje njeno pomoč in tudi v tem odkrije božjo voljo. Takoj se je namenila v vasico, kjer je prebivala njena ostarela sestrična. Pozornost nam pritegne ta *cum festinatione*, v naglici, kar sveti Luka primerno poudari. Razlog za to je očiten, kakor je pojasnil že sveti Ambrož. »Milost Svetega Duha ne dopušča počasnosti.«[4] Sveti Oče Benedikt XVI. povzemajoč tega cerkvenega učitelja pravi:

»Evangelist hoče s tem izpostaviti, da za Marijo slediti njeni poklicanosti, biti poslušna Svetemu Duhu, ki je v njej uresničil učlovečenje Besede, pomeni prehoditi novo stezo in se takoj podati na pot, stran od njenega doma, pri čemer se pusti voditi samo Bogu.«[5]

Evangelij nam ponuja prvo lekcijo, ki smo se je naučili od naše matere, stanovitne v svojem ravnanju: ko se

božja ljubezen razodene v naši duši, se naša naloga, ki iz tega izhaja, uresničuje z našim takojšnjim odgovorom na njegovo milost, tako da na te božje navdihe odgovorimo s polno velikodušnostjo, ne da bi se zamotili s čim, kar bi lahko predstavljalo odlog ali zavlačevanje. Ko Bog prihaja mimo nas — vse nas je poklical in nas kliče po imenu, da bi mu sledili zelo od blizu — je treba pustiti za seboj vse, kar bi nam lahko otežilo hojo za Njim in z Njim. Celo življenje mora pričati o tej *sveti naglici*, ki je, kakor potrjuje papež, potrebna tistemu, ki ve, »da je Bog vedno prioriteta in da nič drugega ne sme povzročati naglice v našem življenju.«[6]

Spomnim se nekaterih dogodkov iz življenja našega Očeta, ki orišejo, kako je naš ustanovitelj skrbel, da se mu je vedno mudilo bolj in bolj ljubiti Boga in Devico Marijo.

Že od prvih let Dela naprej, medtem ko je v svoji duši vedno močnejše oživiljal ljubezen do naše Matere, njegovi življenjepisci pripovedujejo, kako se je trudil pozdravljati sveto Marijo v podobah, ki jih je odkrival na svojih poteh po madridskih ulicah. Ob neki priložnosti je v svoje osebne zapiske zabeležil ta dogodek: **»Danes zjutraj sem se vrnil, kakor majhen deček, da bi pozdravil Gospo v njeni podobi na ulici Atocha, na vrhu hiše, ki pripada bratovščini svetega Filipa. Prej sem jo bil pozabil pozdraviti; kateri otrok zamudi priložnost, da bi svoji materi povedal, da jo ima rad? Gospa, naj nikoli ne bom "bivši" otrok.«**[7]

Proti koncu svojega življenja, ko je bil že precej slaboten, je nekega dne v Villi Tevere šel mimo reliefne podobe Device Marije, ki je v naročju držala Dete. Hotel je poljubiti podobo, in ker je bila pred njo postavljena klop, to

ni bilo lahko. Potrudil se je in naredil to gesto. Potem nas je povabil k razmisleku: čeprav je to samo nepomembna malenkost – mislil je na napor, ki ga je moral vložiti – se vprašajmo, kako in s kakšno prizadevnostjo izkazujemo svojo naklonjenost, da bi odgovorili na naklonjenost Boga in presvete Device Marije, pred tem velikim izrazom ljubezni, ki ga vsebuje učlovečenje. Posredujem vam to vprašanje. Kakšen konkreten trud smo odločeni vložiti v preostalih mesecih marijanskega leta, da bi odgovorili na to posebno ljubezen, ki nam jo Gospod in presveta Mati nenehno izkazujeta? Ali jo hočemo – in to ni zgolj ponavljanje – bolj ljubiti? Ali jo iščemo z željo, da bi nas peljala k svojemu sinu?

Poglejmo še neko drugo podrobnost iz prizora Marijinega obiska pri Elizabeti. Ko Marija zapoje svoj *Magnificat* v slavo Bogu, je prva

misel, ki nato privre iz njenih ust — kot že prej ob oznanjenju — priznanje njene ponižnosti, tako da je izrazila svojo nepomembnost pred Bogom. To priznanje je bistveni del kreposti ponižnosti. **»Kako velika je vrednost ponižnosti! — “Quia respexit humilitatem ...” Povrhu vere, ljubezni, brezmadežne čistosti, moli radostni hvalospev naše Matere v Zaharijevi hiši: “Ker je videl mojo ponižnost. Glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.”«[8]**

Sveti Avguštin je poudarjal: **»Prebivališče ljubezni je ponižnost.«[9]** Samo na temelju globoke ponižnosti nastaja ugodna zemlja, kjer bo rasla iskrena ljubezen. Izredna ponižnost Device Marije, ki je v vsakem trenutku hotela, da Bog deluje v njeni duši, ne da bi si za to pripisovala kakršne koli zasluge, je dosegla, da se je Bog k Njej sklanjal z vedno večjo ljubeznijo ter

jo vodil iz polnosti v polnost, dokler je ni sprejel v slavo.

Moje hčere in sinovi, naučimo se od te dobre Matere ravnati enako v najrazličnejših okoliščinah. Do zadnjega trenutka se bomo morali boriti proti sovražnikom našega posvečevanja, še posebno proti sebični ljubezni do sebe, ki predstavlja glavno oviro za našo edinost z Bogom. Toda poslušajmo še enkrat svetega Jožefmarija. Ob neki priložnosti, ko je odgovarjal na vprašanje, kako se boriti v tej točki duhovnega življenja, je vztrajal: **»Dobro je, da se želiš zoperstaviti napuhu; toda pravim ti, pa nisem prerok, da boš imel nagnjenost k napuhu do zadnje ure tvojega življenja. Prosi Gospoda, naj te naredi ponižnega (...); *quia respexit humilitatem ancillæ suæ* (Lk 1, 48). Bog naš Gospod se je ozrl nanjo, ker je videl ponižnost svoje Služabnice. Zato poskušaj služiti**

**našemu Gospodu in posnemati
ponižnost Device Marije. V
evangeliju je ne najdemo ob uri
velikega zmagoslavja njenega Sina:
najdemo jo pod križem. Toda
najdemo jo tudi pri prvem čudežu:
Gospod ga naredi, ker ga za to
prosi presveta Devica Marija. Prosi
jo za čudež, naj naredi ponižnega
tebe in naj naredi ponižnega
mene.»[10]**

Premišljevanje velikih privilegijev
svete Marije nas zagotovo napolnjuje
z začudenjem: tako čudovita je naša
nebeška mati! Gledamo jo v prizoru
iz Razodetja, *ogrnjeno s soncem, luna
pod njenimi nogami in okronano z
zvezdami*[11]. Kljub temu »vsi vemo,
da ti privilegiji Mariji niso bili
podeljeni zato, da bi jo oddaljili od
nas, temveč nasprotno, da bi nam
bila bližje«[12]. Iz nebes resnično
spremlja vsako in vsakega izmed nas,
kakor da bi bili njen edini sin ali
njena edina hči, in nenehno bdi nad

nami, da bi nekega dne združeni z njenim Sinom in z vsemi angeli in svetniki uživali večno blaženost.

Na to jo bomo še enkrat spomnili 15. avgusta, ko bomo obnovili posvetitev Opus Dei njenemu presladkemu in brezmadežnemu srcu. Na ta dan povečajmo občestvo namenov z vsemi verniki prelature, tistimi, ki smo na zemlji in tistimi, ki so že izročili svojo dušo Bogu, ter na poseben način z našim Očetom. Bodimo tesno združeni s posvetitvijo v Loretu leta 1951, ki jo bom v imenu vseh obnovil v tem marijanskem letu. Zaupajmo naše načrte in podvige skrbi naše matere, ki je, kakor posrečeno pravi sveti Tomaž Akvinski, »*totius Trinitatis nobilis triclinium*«[\[13\]](#), kraj, kjer sveta Trojica najde svoj počitek. Kakor potrjuje papež na eni od nedavnih avdienc, »zaradi utelešenja v Mariji v njej prebivajo tri Božje osebe — tako kot v nobenem drugem bitju — ter

čutijo zadovoljstvo in veselje, ker živijo v njeni milosti polni duši. Po njenem posredovanju lahko dobimo kakršno koli pomoč.«[14]

To ji bomo ponovili 22. avgusta, na praznik svete Marije Kraljice, ter naslednji dan, ob obletnici tistih od Boga navdihnjenih besed, ki so v našem Očetu zapustile »okus po satju in medu« v trenutkih, ko je to še posebno potreboval: *Adeamus cum fiducia ad thronum gloriæ, ut misericordiam consequamur!*

Naj bo naša molitev za svetega očeta, za njegovo vzvišeno osebo, tudi za njegov počitek v teh mesecih, za njegove namene, za vse načrte, ki jih za dobro duš nosi v srcu, zelo intenzivna.

In skladno z vsem tem mi pomagajte v mojih namenih.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Pamplona, 1. avgust 2010

[1] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 12. 4. 1974.

[2] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji (Amigos de Dios)*, št. 291.

[3] *Lk* 1, 39-45.

[4] Sveti Ambrož, *Razlaga Evangelija po svetem Luku*, II, 19 (PL 15, 1560).

[5] Benedikt XVI., Homilija ob slovesnosti Vnebovzetja, 18. 8. 2009.

[6] *Prav tam*.

[7] Sveti Jožefmarija, *Apuntes íntimos (Osebni zapiski)*, št. 446 (3. 12. 1931). Citirano v A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei (Ustanovitelj Opus Dei)*, vol. I, str. 341.

[8] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 598.

[9] Sveti Avguštin, *Sveta deviškost*, 51.

[10] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 21. 10. 1972.

[11] Prim. *Raz* 12, 1.

[12] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 2. 1. 2008.

[13] Sveti Tomaž Akvinski, *Razlaga Zdrave Marije*, poglavje 1.

[14] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 23. 6. 2010.